

Au aparut

Michel Zăvaco

Seria Aventurile lui Ragastens

Borgia

Regele Cersetorilor - Tribulet

Regele Cersetorilor - Curtea Miracolelor

Printesa Rayon d'Or

Doamna în alb, doamna în negru

*

Seria Royal de Beurevers

Nostradamus, regele întinericului

Frumoasa Fiorinda

*

Seria Marchiza de Pompadour

Marchiza de Pompadour

Rivalul regelui

*

Seria Roland Candiano

Puntea suspinelor

Amantii Venetiei

*

Seria Buridan, eroul de la

Turnul Nesle

Regina Blestemată

Elixirul dragostei

Myrtille

Turnul Nesle

Paul Feval

Seria Coccoșatul

Coccoșul vol 1 - Tinerețea

Coccoșatul vol 2 - Lagardere

Coccoșatul vol 3 - Cavalcadele lui

Lagardere

Coccoșatul vol 4 - Mariquita-

Coccoșatul vol 5 - Triumful dragostei

Seria Fiul lui Lagardere

Sergentul Belle Epee

Ducele de Nevers

Eugene Sue

Misterele Parisului vol 1

Misterele Parisului vol 2

Cavalerii de Malta

Flamuri Negre

Salamandra

Marchizul

Stânca diavolului

Secretul lui Martin vol 1

Secretul lui Martin Vol 2

Donson du Terrail

Regele Țiganilor

Autor: Pierre Alexis Ponson du Terrail,
Titlu: Regele țiganilor
Titlu original: *Les bohémiens de Londres*
Le Roi des Bohémiens

Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită
© by Dexon Office, 2017

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
Email dexonoffice@gmail.com
www.aldopress.ro

ISBN:978-973-701-550-1

Partea întâi Comorile Zeului Sivah

Capitolul 1

O rază de lumină albă se întindea la orizont. Stelele păleau. Era sfârșitul uneia din acele frumoase nopți de vară, al cărui mister îl va păstra, pentru totdeauna, numai India.

La apus, cerul era încă negru, dar constelat de aur. La răsărit, zorii zilei se așterneau peste imensa pânză azurie, formată de Oceanul Indian.

Între apus și răsărit, culcat pe marginea unui promontoriu, ca o zeiță antică ieșită din baie, un oraș alb, cochec, cu acoperișurile caselor în formă de terasă, cu cingătoarea de grădini verzi și îmbălsămate, dormea încă: Calcutta. Calcutta, capitala acelei regiuni minunate ce a ieșit sădită și semănată gata, fecundă ca o femeie romană, născută din acea lume stranie și minunată, despre care poveștile și feeriile arabe nu ne-au lăsat decât o copie palidă, un reflex fără căldură. Calcutta, orașul minunilor, pe care nepăsarea cabinetului din Versailles și rușinoasele meschinării ale politiciii o dăduseră pe mâna englezilor,

care zidiseră acolo fortul William, în anul precedent, adică la 1757.

Un om călare urma drumul de la Chandernagor¹ la Calcutta. Calul era obosit, călărețul moțăia; drumul, alb de praf, șerpuia pe o câmpie acoperită de arbori mari și de holde necoapte încă, întocmai ca o cingătoare de argint, care strânge o rochie verde. Totuși, somnul călărețului, legănat de umbletul monoton al calului său, era așa de ușor, că se deșteptă la întâile lumini ale zilei, își plimbă privirea șovăitoare peste peisajul ce-l străbătea și zări albele ziduri ale Calcuttei, care păreau atunci a mărgini orizontul.

„Hei! hei! sir Robert Walden, prietene dragă“, își zise atunci, „dormi greu ca un gentleman care a făcut o vânatoare de vulpi în Yorkshire, timp de cinci zile și șase nopți. Ai făcut trei leghe dormind; la urma urmelor, asta nu e un păcat, fiindcă somnul e un mijloc ingenios de a suprima timpul și spațiul, având în vedere nerăbdarea unui om de a se întâlni cu vrăjmașul său.“

Călărețul care ținu acest monolog puțin cam misterios era un bărbat cam de treizeci de ani, blond, cu ochii albaștri, cu profilul acvilin, cu buza plăpândă – un gentleman, adevărat patrician, un călător cosmopolit și care, la Londra, trecea drept cel mai excentric dintre tinerii de neam.

Se zicea că Sir Robert Walden provine din Guilom de Normandia, zis Cuceritorul, și o dovedea. Avea un venit de cincisprezece mii de funzi sterlini să-i cheltuie.

1 - Chandernagor (sau Chandannagar) = oraș din India, situat la cca 30 km de Calcutta. (n.red.)

Îl găseai vara la Londra și iarna în Indii. Se suise pe vârful Cordilierilor, vânase urși în Rusia și lei în Sahara. Nu i se cunoștea nici metresa, nici dușmanii și aceia care ar fi auzit cuvintele ce le rostise cu jumătate voce, ar fi fost foarte uimiți, mai cu seamă dacă ar fi ascultat urmarea cuvântării sale.

„Un gentilom de rasă normandă“, murmură el, mângâind cu mâna coama argintie a calului său, „nu poate să aibă decât un cuvânt și eu l-am dat pe-al meu frumoasei și nenorocitei lady Cecily, femeia dobitocului de lord Asburthon, strălucitul guvernator al Indiilor, că o voi scăpa de infamul ei cumnat, sir Jack Asburthon, cocoșatul cel afurisit! Însă, sir Jack a sosit ieri la Calcutta aducând, neghiobul, vestea despre moartea micului Lionel. Dar am primit, în aceeași zi, o scrisoare de la lady Cecily și iată-mă gata!...“

Vorbind astfel, sir Robert avea un zâmbet mândru și în ochii săi albaștri se aprindea o flacără blândă. Drumul ce-l urma făcea o cotitură, iar sir Robert observă înaintea sa un grup negru care se deplasa.

Întunericul era încă adânc; totuși, cineva care s-a urcat pe Cordilieri are vederea pătrunzătoare și sir Robert distinse îndată doi bărbați care umblau încet; unul din ei purta o sarcină pe umeri.

Din când în când, acești oameni se întorceau și pare că explorau cu privirea drumul ce-l făcuseră deja.

„Nu cumva acești oameni or fi având nevoie de mine?...“ cugetă sir Robert Walden. Și dădu pinteni calului.

Când fu aproape de tot de această grupă de drumeți, îi examină mai cu atenție. Unul era de vârstă matură – cel care purta o sarcină pe umeri. Era scund, slab și nervos. Pielea feței îi era bronzată, dar n-avea tonurile calde ce le dă soarele indian.

Sir Robert recunoscă în un zingari, adică un țigan. Țigani n-au patrie; ei rătăcesc prin lume, căutând de preferință cetățile mari.

Cu doi ani mai înainte, regele George al III-lea făcuse un adevărat iureș printre țigani care forfoteau prin Londra și îi trimisese în Indii.

Tovarășul omului cu greutatea pe umeri era un băiețandru tânăr de tot, care putea să aibă patrușprezece sau cincisprezece ani.

Era mare, cu o talie admirabilă și de o frumusețe energică sub fața lui arămie. O băsmăluță vărgată era legată în jurul capului și niște cercei lungi de mărgele îi sclipeau de-a lungul obrazilor.

Sarcina ce o purta primul zingari nu era altceva decât o încântătoare fetiță de patru ani, albă ca un crin și cu obrazul încadrat de un bogat păr negru.

Când sir Robert Walden fu aproape de ei, auzi aceste câteva cuvinte, schimbate repede între cei doi țigani:

— Sunt obosit, zicea cel mai bătrân, și dacă acest gentleman ar vrea să ia pe Topsy până la porțile Calcuttei...

— Taci, Nathaniel, răspunse celălalt, o să fii totdeauna un cerșetor laș și fără inimă. Dă-mi fata s-o duc eu! N-avem nevoie de acest gentleman.

Dar sir Robert, care mergea îndărătul lor, spuse flăcăului:

— Hei, hei, cocoșelule, suntem prea fuduli, mi se pare!

Copilul se întoarse și susținu privirea gentlemanului, pe când țiganul mai bătrân își încovoie șira spinării și salută.

— Sunt mândru, zise el, pentru că am dreptate.

Și voi să-și urmeze drumul. Sir Robert îl opri cu un gest.

— Țigănușule, zise el, eu nu sunt nici ofițer al regelui George, nici membru al parlamentului care a izgonit pe semenii tăi din Londra și ar fi rău din partea ta să refuzi un serviciu. Fiindcă tovarășul tău a ostenit, să-mi dea fata, c-am s-o duc eu.

Sir Robert vorbea cu franchețe și accentul lui era plin de bunătate.

Tânărul țigan, care mergea desculț, cu o pușcă proastă pe umăr și cu un cuțit la brâu, se simți biruit de această generozitate simplă și dreaptă.

Fetița, doborâtă de oboseală și cu ochii buimăciți de somn, se uita când la gentleman, când la calul lui.

— Haide! zise sir Robert aceleia pe care tânărul îl chemase Nathaniel, dă-mi copilul și spune-mi unde trebuie să-l las la Calcutta.

Nathaniel se uită la micuță și îi zise, în englezește:

— Vrei să mergi cu Măria Sa?

— Da, răspunse ea.

Sir Robert întinse brațele, o luă și o așeză înaintea sa pe gâtul calului.

Atunci Nathaniel îi zise:

— Dumnezeu ajută la rândul-i pe aceia care vin în ajutorul sărmanilor. Dacă Măria Ta vrei să depui copilul în foburgul din Calcutta, la Schoultry of the Brahmane, o să-l iau de acolo când voi sosi.

— Ce este acel Schoultry of the Brahmane? întrebă sir Robert Walden.

— Este o cârciumă ținută de un bătrân preot indian, al cărui templu l-au dărâmat englezii și, prin urmare, i-au distrus profesiunea. Nemaiaivând un idol de slujit, moșneagul s-a făcut cârciumar.

Sir Robert Walden începu să râdă.

— Adio, zise el, o să-ți găsești fata la Schoultry.

Dădu pinteni calului și se depărtă în galop, lăsând pe cei doi țigani să-și urmeze drumul pe jos și anevoie, fiindcă făcuseră deja un drum lung.

— N-ai făcut bine, Nathaniel, să dai fata pe mâna acelui gentleman, zise atunci țiganul cel tânăr.

— Pentru ce?

— Mai întâi, pentru că englezii sunt vrăjmașii noștri de moarte.

— Un motiv în plus ca să ne servim de ei.

— Pe urmă, reluă flăcăiandrul, pentru că niște oameni care fură provincii, așa cum fac englezii, sunt în stare să fure și copii.

Nathaniel pufni în râs.

— Pe coarnele Satanei! zise el, dacă acest gentleman vrea s-o adopte, o să-mi facă un serviciu.

— Cum! Ți-ai lăsa fata?

— O copilă rea, care plânge de dimineața până seara, pe care trebuie s-o trag pretutindeni cu mine de când a murit mamă-sa și care mă împiedică de la treaba mea!... Nu știi că ieri a vrut s-o sugrume pe Mika, drăguțul de dobitoc care mi-e așa de folositor?

Vorbind astfel, Nathaniel își băgă mâna în buzunar și

scoase un lucru roșcat și vioi, un animal cu ochii mici și cu botul ascuțit, un dihor... Trecându-și mâna pe spinarea îngrozitorului animal pe care începu să-l mângâie, țiganul adăugă:

— Noroc că Mika s-a smuls și a mușcat-o.

— Nathaniel, zise cu gravitate tânărul, eu voi fi într-o zi regele țiganilor, nu uita...

— Ei bine?

— În ziua aceea te voi goni din seminția noastră: ești un tată rău.

— Bah! zise Nathaniel râzând, dacă n-am calitățile unui cap de familie, am altele; și drăguța asta de Mika pe care tu n-o poți suferi, a făcut mari servicii seminției noastre.

Tânărul dădu din umeri.

— Da, știi, zise el; Mika și cu tine, omul și fiara, sunteți hoții seminției, voi jefuiți prăvăliile din Londra; dar suntem în India acum și aș fi curios să știi...

— Ce cauți la Calcutta?

— Da.

— Ei bine, mă duc să văd dacă prăvăliile sunt tot așa de bine garnisite ca acelea din Londra.

Copilul își încreți buzele cu dispreț.

— Eu, zise el, am cu totul alt scop.

— Și care?

— Asta-i secretul meu; dar ca să nu-mi umpli capul cu întrebările tale, află numai că mă duc să caut o comoară.

La acest cuvânt, Nathaniel făcu niște ochi mari.

Băiatul își puse un deget pe buze și adăugă:

— Dacă o descopăr, cel din urmă țigan din seminția noastră o să fie mai bogat decât un pair de Englitera și tu n-o să mai ai nevoie de dihorul tău.

— Atunci, zise cu voce seacă Nathaniel, o să caut și eu să-mi iubesc copila.

Cum vorbeau ei așa, au ajuns la primele case ale foburgului oriental din Calcutta.

— Rămâi cu bine, zise flăcăul.

— Unde te duci, Jean?

— Să-mi caut comoara.

— O să te mai văd la Calcutta?

— Poate o să ne mai găsim diseară la tabără... La revedere și noroc bun!

Nathaniel apucă pe o stradă lungă și largă, în mijlocul căreia se găsea cârciuma brahmanului. Cel pe care el îl numise Jean și care-și zicea Jean de Franța printre ȣigani, o coti la stânga și coborî spre port.

Se făcuse ziuă și marea strălucea ca o imensă oglindă de aramă. Sub cerul Indiei, oamenii trăiesc noaptea și dorm ziua.

La primele raze ale soarelui, locuitorii se întorc acasă și se culcă; la cele din urmă lumini ale amurgului, ulițele unui oraș indian se umplu, se ridică murmure, răsună cântece; soldatul începe a da raită prin cârciumă; indul se apucă de cerșit, bonzul² își mormăie rugăciunea, dervișul se învârtește pe un picior – acesta este felul lui de a-l adora pe Dumnezeu – baiadera își ia pozele ei cele mai grațioase și, jucând, face să se ciocnească brațările de aur ce încarcă brațul ei gol. Deoarece soarele nu apăruse încă pe creasta munților ce închid orizontul, cheiurile portului erau pline de însuflețire și o grupă de mateloți englezi

înconjura o baiaderă care juca la sunetul unei *dairea*³ și al unui fluier, două instrumente pe care un singur om, un bătrân indian le punea în mișcare: cu mâna stângă lovea dairea și cu dreapta trecea fluierul sub buze. Către grupa aceasta se îndreptă Jean de Franța.

Foarte ocupați de dansul și de frumusețea baiaderei, privitorii nu-l băgară în seamă. Flăcăul se strecură până la rândul întâi, privi cu luare aminte pe bătrânul indian și murmură pe englezește:

— Este chiar el!

Apoi ieși din grupă și se ținu la oarecare depărtare, ca un om care stă la îndoială pe ce drum să apuce. Deodată se auzi bubuind tunul portului. Acesta era semnalul care anunța deschiderea porților orașului englez.

Fără veste, baiadera își curmă jocul, bătrânul indian își băgă fluierul și bețișorul la brâu, mateloții se risipiră.

Jean de Franța dispăruse deja și o luase pe o ulicioară strâmtă în fuga mare; se dusesese să se culce la ușa unei colibe făcută din lut și bambus.

Niște hieroglifice singulare, niște zugrăveli bizare roșii și albastre acopereau ușa acestei colibe. Jean de Franța se culcă jos, cu fața la pământ și se prefăcu că doarme. Câteva minute mai apoi, niște pași se auziră în ulicioară și niște voci ajunseră la urechea tânărului ȣigan. Erau baiadera și cântătorul din fluier, care vorbeau în limba hindi. Jean de Franța avea o imobilitate perfectă.

3 - Dairea = Instrument muzical popular oriental de percuție, asemănător cu tamburina, format dintr-o piele de tobă întinsă pe un cerc de lemn, prevăzut în interior cu discuri metalice, și folosit la marcarea ritmului. (n.red.)

2 - Bonz = Preot sau călugăr budist. (n.red.)